

DO NGHIÊM ANH JJR 64 TRÌNH NGHỊ :

**Ai đã chuẩn bị
chiếc dù cho bạn?**

Charles Plumb tốt nghiệp Học Viện Hải Quân Mỹ, anh lái máy bay chiến đấu trong chiến tranh Việt Nam . Sau 75 phi vụ, máy bay của anh đã bị hỏa tiễn bắn trúng.

Anh đã nhảy dù và bị bắt. Plumb trải qua 6 năm trong các trại tù miền Bắc Việt Nam

Trong những dịp diễn thuyết, anh kể lại một trải nghiệm sau thời gian bị làm tù binh

Một ngày kia, Plumb và vợ ngồi trong một nhà hàng, một người khách từ bàn khác bước tới và nói: “Chào ông Plumb! Ông là phi công chiến đấu trên hàng không mẫu hạm Kitty Hawk. Ông bị bắn rơi ở Việt Nam !”

“Làm sao ông biết rõ như thế ?” Plumb ngạc nhiên hỏi.

“Tôi là người chuẩn bị chiếc dù cho ông,” người đàn ông nhẹ nhàng đáp. Ông ta nắm lấy bàn tay Plumb và lắc nhẹ. “Tôi tin là dù đã bung ra rất tốt

”Còn phải nói nữa ! Nếu không thì tôi đâu có ngồi đây mà nói chuyện với ông”. Plumb cười biết ơn

Đêm hôm đó Plumb thao thức nằm suy nghĩ mãi về người lạ mặt tình cờ gặp gỡ.

chắc hẳn đã rất nhiều lần anh chạm mặt ông ta trên tàu Kitty Hawk mà chẳng thêm chào hỏi một tiếng. Thái độ đó dễ hiểu, vì anh là sĩ quan phi công, còn người kia chỉ là anh lính thủy quèn. Plumb tự hỏi: “Không biết ngày trước anh lính thủy ấy mặc quân phục thì tướng tá diện mạo ra sao nhỉ ?”

Plumb lại nghĩ đến hàng bao nhiêu ngày giờ anh lính vô danh nọ đã cần mẫn đứng bên chiếc bàn gỗ trong hầm tàu Kitty để tỉ mỉ xếp từng chiếc dù cho các phi công. Sinh mạng của những kẻ đi mây về gió giữa trời cao lại nằm trong bàn tay khéo léo của anh lính nọ, tùy thuộc vào từng nếp gấp tấm vải dù mà anh ta âm thầm và nhẫn nại lặp đi lặp lại các thao tác kỹ thuật nhằm chần ấy.

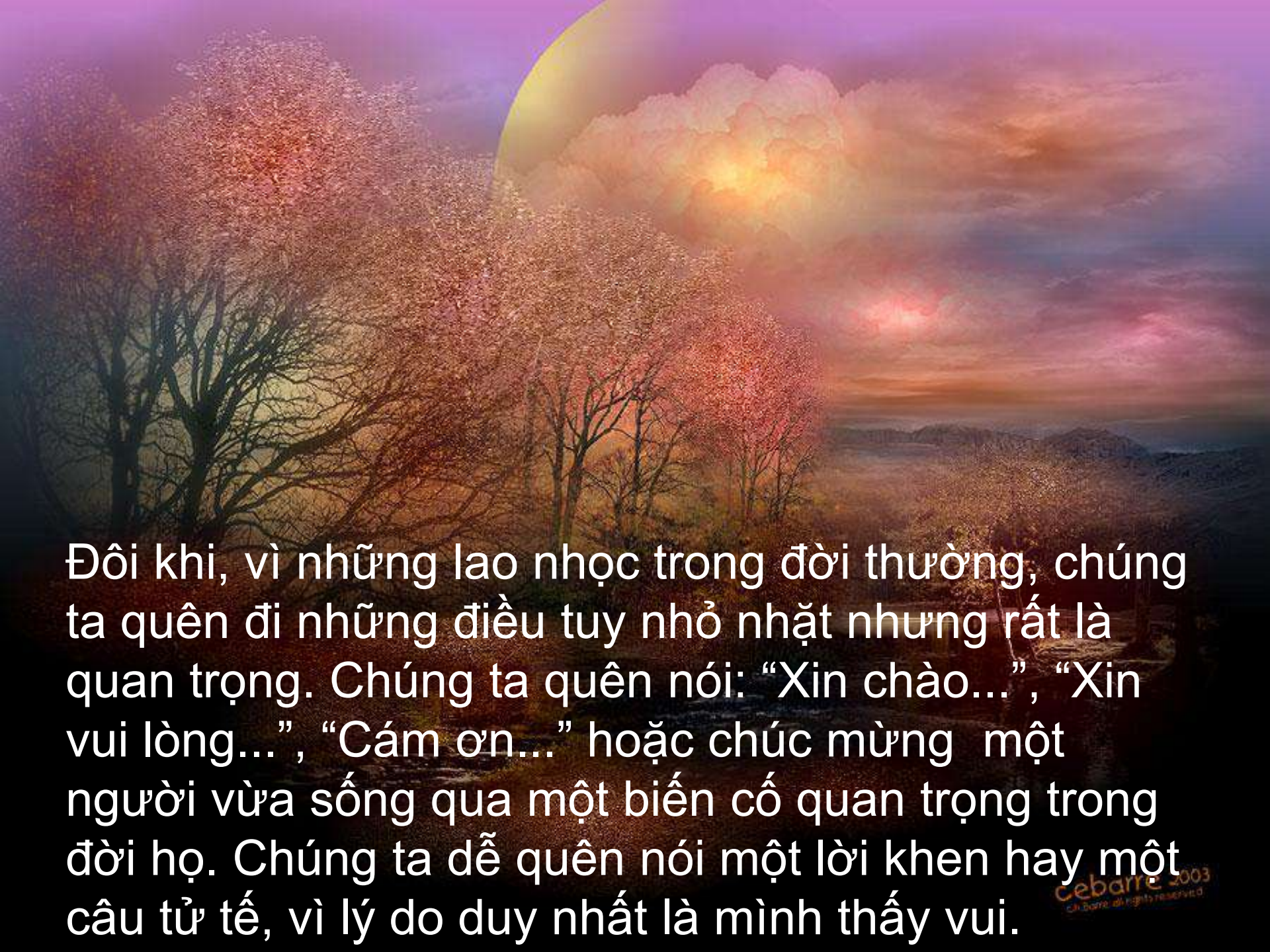

Sau lần tao ngộ ấy, trong các dịp thuyết trình Plumb thường hỏi thính giả :

**“Ai đang lo cho
chiếc dù của bạn ?”**

Chúng ta luôn cần một ai đó lo cho ‘chiếc dù’ của mình: chiếc dù thể chất, tình cảm, tinh thần và thậm chí tâm linh. Và các bạn biết không nào? Nhiều khi chúng ta không ý thức, nhưng luôn luôn có một ai đó tặng chúng ta những gì mình cần để sống qua ngày, để giúp đỡ chúng ta trong những lúc khó khăn, v.v.

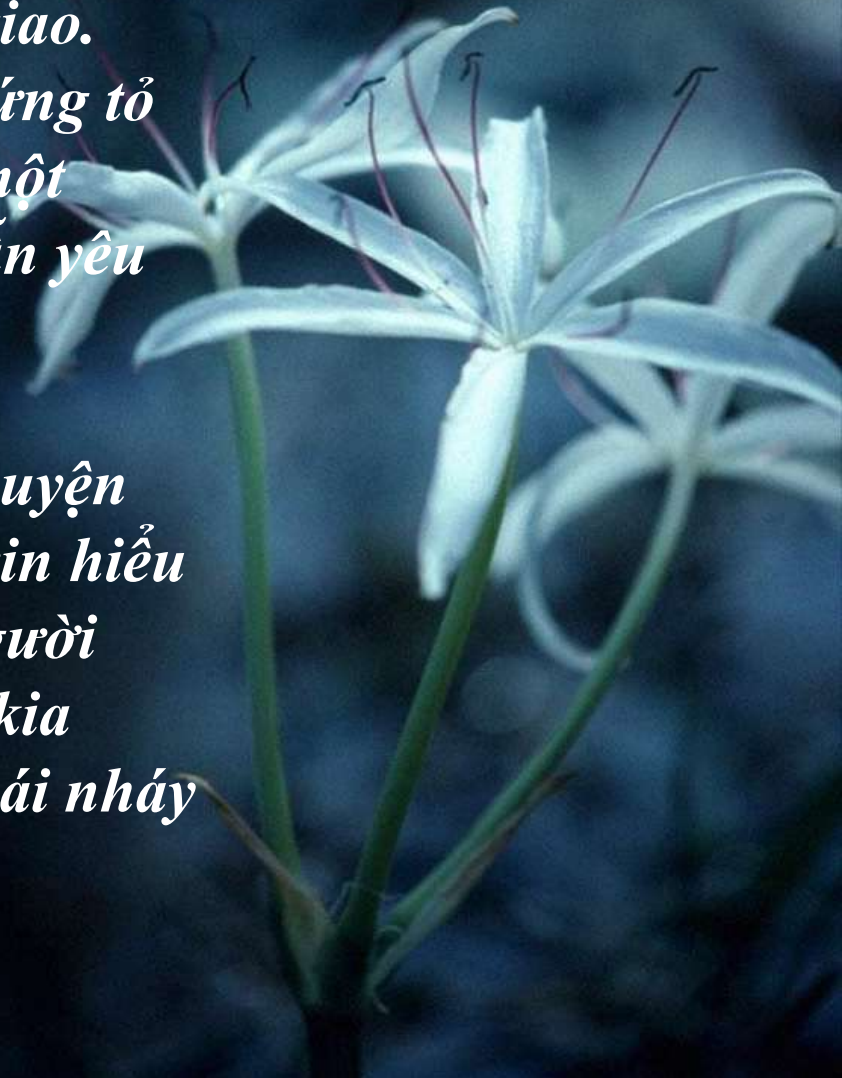

Đôi khi, vì những lao nhọc trong đời thường, chúng ta quên đi những điều tuy nhỏ nhặt nhưng rất là quan trọng. Chúng ta quên nói: “Xin chào...”, “Xin vui lòng...”, “Cám ơn...” hoặc chúc mừng một người vừa sống qua một biến cố quan trọng trong đời họ. Chúng ta dễ quên nói một lời khen hay một câu tử tế, vì lý do duy nhất là mình thấy vui.

Đôi khi, ta tự hỏi vì sao nhiều người vẫn tiếp tục viết thư cho mình, gửi đến cho mình những chuyện vui mà không viết một chữ nào hoặc viết có vài chữ? Có lẽ chỉ vì họ muốn, dù sao đi nữa, thì cũng còn giữ được mối tương giao. Cũng có thể đây là một cách thức để chứng tỏ rằng họ còn nhớ đến bạn, rằng bạn là một người quan trọng đối với họ, rằng họ vẫn yêu mến bạn, chỉ vậy thôi!

Như thế, lần sau bạn nhận được một chuyện vui, một bài viết hoặc một thư gì khác, xin hiểu rằng đây là dấu hiệu cho thấy có một người nhớ đến bạn và người ấy từ đầu vì tính kia muốn gửi đến bạn một nụ cười và một cái nháy mắt.

Chúc bạn một ngày vui!!!

**Hãy biết ơn những bàn
tay vô danh đã âm thầm
chuẩn bị cho bạn những
chiếc dù kịp thời
cứu mạng !**